

Samhørighed mellem Rigsdagsmanden og Kredsen, at det letter Dannelsen af en arbejdsdygtig Majoritet, modvirker Opdeling i mange smaa Partier og i Kampkredse skaber stor Interesse for Valget. Alle disse Fordele opvejedes imidlertid efter Talerens Mening af, at det ikke evner at give de enkelte Partier den Repræsentation, de har Krav paa, og han ansaa det ikke for hensigtsmæssigt, hvor der er flere end to Partier. Hvis man vilde kombinere Systemet med Suppleringsmandater, blev selve dets Princip knust, og han saa da ikke, hvad der var vundet ved en saadan Reform. Alt i alt kom han til det Resultat, at hvilke Indvendinger man end vilde gøre mod Princippet i den gældende Valglov og det foreliggende Forslag, kunde disse ikke være saa vægtige som de, der kan gøres mod en Valglov, der bygger paa Flertalsvalg i Enkeltmandskredse, heller ikke, hvis der dertil knyttes Suppleringsmandater. — *Korsgaard* (K. F.) hævdede, at Valgloven af 1920 i Virkeligheden var gaaet sin Sejrs gang fra Valg til Valg. Loven havde evnet paa nogenlunde let forstaaelig Maade at tilfredsstille Kravet om at holde Folketingets Medlemstal nede paa et ikke alt for stort Antal og samtidig saa nogenlunde skaffe forholdsmæssig Repræsentation; og Opstillingskredsene stod i Øjeblikket organisationsmæssigt lige saa stærkt, som dengang de var Valgkredse. — *Nøhr* (R. V.) troede, det vilde blive meget vanskeligt at naa frem til en Nykonstruktion, der bedre end Loven af 1920 kunde løse den stillede Opgave. Den Linie, der kunde uddrages af Rigsdagens omfattende Forhandlinger om Valglovsspørgsmaalet, var efter Talerens Mening: den størst mulige Ligeligheds Sejrr over Hensigtsmæssigheden eller, som det havde formet sig i Praksis, Forholdstalsvalgets Sejrr over Flertalsvalget i Enkeltmandskredse. Selv om Valgloven havde visse Mangler, var den af Rigsdagen og Befolkningen accepteret som et i det store og hele retfærdigt Grundlag for Valgene, og Taleren udtalte sin store Tilfredshed med Holger Eriksens Ordførertale, hvori han saa »den endelige Begravelse af Flertalsvalg i Enkeltmandskredse«. — *Valdemar Thomsen* (F. F.) havde Indvendinger mod adskillige Enkeltheder i Forslaget, men vilde dog udtale sin Anerkendelse af, at man i det væsentlige fulgte de Principper, der var nedlagt i 1920-Loven om Forholdstalsvalgmaaden og de tre Omraader, der er delt i Opstillingskredse og med et fast Antal Tillægsmandater til hvert Omraade. — *Gregersen* (D. R.) indrømmede, at de Partier, »som har overskredet den Barriere, Valgloven har rejst«, i det hele har faaet forholdsmæssig Repræsentation og ikke har noget at beklage sig over i den Henseende. Hans Hovedindvending mod Loven og Lovforslaget laa i »det Brud paa det ligelige og forholdsmæssige, der gør sig gældende over for nye Partier«. — *Aksel Larsen* (D. K.) fandt, at Forslaget gav